

slaaet, at der er et stort Flertal i Befolkningen mod denne Bevilling. Ved Afstemningen blev der afgivet 411 Stemmer imod den og kun 84 Stemmer for den. I selve Hirtshals var Forholdet det, at der blev afgivet 148 Stemmer imod og kun 61 Stemmer for Bevillingen. Jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister som den demokratiske Minister, han er, til Trods for den anbefaling, hans Kollega den højtærede Trafikminister har givet denne Bevilling, vil følge Befolkningens saa tydeligt udtalte Opfattelse paa dette Punkt, saaledes at det bliver Befolkningens Villie, der bliver afgørende, og vi ikke mere faar nogen Spiritusbevilling til Hirtshals Kro.

Endelig har jeg endnu et Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister. Det vedrører de Andragender, der under 7. Januar og 23. Februar i Aar af Beboerne i Aggersund og Fjerritslev er indsendt om en Forbedring af Postautomobilforbindelsen Fjerritslev—Aggersund—Løgstør. Efter den nu gældende Plan er der hverken Forbindelse med Morgentogene fra Løgstør eller Aften-togene fra eller til Fjerritslev. Posten til Aggersund Brevsamlingssted fra Fjerritslev ankommer først efter Landpostbudenes Afgang og det samme er Tilfældet med Posten til Fjerritslev om Morgen, saaledes at Posten fra og til Fjerritslev Opland bliver et Døgn forsinket. Beboerne deroppe har erklæret sig villige til at indestaa for de Udgifter, som en Ændring efter deres Ønske kunde medføre. Jeg haaber derfor, at den højtærede Trafikminister vil imødekomme dem paa dette Punkt, saaledes at Køreplanen for Postautomobilen kan blive ændret.

Til Slutning vil jeg tillade mig at minde om de Udtalelser, jeg i Fjor under Finanslovsdebatten fremsatte med Henblik paa den Tale, Arbejdsgiverforeningens Formand den Gang havde holdt, og de Svar, den den Gang fremkaldte i denne Sal, om det ønskelige i en videre Udvikling af Forligsmandslovgivningen af 12. April 1910 og 18. Januar 1918, saaledes at Forligsinstitutionen styrkedes og fik større Myndighed, og der gennem Mæglingsforslaget Offentliggørelse blev Adgang til for Befolkningen at se, hvad der er Parterne imellem, inden Arbejdskonflikten begynder. Jeg blev afvist af den daværende Indenrigsminister; men jeg tror, at de Begivenheder, vi har oplevet i Foraaret, har vist, at jeg havde Ret, og at en Reform paa dette Omraade er paa-krævet. Nu, da der er nedsat et Udvalg for at overveje dette Spørgsmaal, skal jeg indskrænke mig til at henvise til de Udtalelser, jeg i Fjor fremsatte, og til at ud-

tale det Haab, at dette Udvalgs Arbejde maa føre til det Resultat, at vore Institutioner til en fredelig Bilæggelse af Arbejdsstridigheder, til Fremme af en Ordning, hvorved Tvistigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere kan afgøres ved Ret og ikke med Magt, maa udvikles og fremmes. Der-ved vil man ogsaa fremme den Samarbejds Aand, der nu mere end nogen Sinde er fornøden.

Det nye svenske Ministerium, det andet Ministerium Branting, siger i sin Programerklæring bl. a. omtrent følgende: Den Nød, hvorunder Verden lider, kan først afløses af en ny Opblomstring, naar det bliver Alvor med den Fredens og Forstaaelsens Æra, som Folkene med Længsel venter efter Krigens Tid. Dette gælder imidlertid ikke blot mellem Folkene, det gælder ogsaa i det enkelte Folk. Skal vi nu ud i en Klassekamp, er der Fare for, at den kan ødelægge den Rest af vor Kultur, Kampen mellem Staterne har levnet, og deraf har dog ingen af de kæmpende Parter nogen Glæde. Der er ogsaa et godt gammelt Venstreord, der siger, at Befolkningen bør dele sig efter Anskuelser og ikke efter Klasser. Jeg kan derfor heller ikke tænke mig, at det ærede Medlem, Hr. Pinstrup, har Tilslutning i sit Parti til den Tale, han i Forgaars holdt, og hvori han syntes at glæde sig til en Klassekamp mellem Bondestanden og Arbejderstanden. Nogen Lykke for Landet vil en saadan Klassekamp ikke være; tværtimod vil det være en Lykke for Landet, om Bondestand og Arbejderstand i dette Land aldrig kommer længere bort fra hinanden end, at de kan forstaa hinanden. Med virkelig Venstrepolitik har i hvert Fald en saadan Udtalelse som den, det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremsatte, intet at gøre. Virkelig Venstrepolitik vil altid være en af dyb Medfølelse med dem, der lever i Mørke og Ulykke, baaren Villie til at stræbe mod den Retfærdighed, der er den fordomsfrie og faste Villie til at give enhver sit, hver enkelt Særinteresse sit, men heller ikke mere, end Samfundets Interesser kan tillade Særinteresserne at faa, hver enkelt Borger sit, men ikke mere, end Samfundets Interesser kan tillade ham at faa. Denne Finanslovbehandling har hidtil været en Drøftelse af mere almen Karakter.

Jeg haaber, naar vi nu kommer til de store konkrete Spørgsmaal, som denne Rigsdagssamling vil faa at beskæftige sig med, at Arbejdet med og Løsningen af disse Spørgsmaal maa ske i Belysning af den Grundsætning, jeg her betegnede som Grund-